Any I *14 de juny de 1928* *Preu : 20 cèntims* **Núm. 17**

—El meu oncle ja ha travessat el Canal de la Mànega amb aeroplà...
—No és pas veritat...
—Pregunteu-li... Ell me'l va portar de Londres.

COSES DE TOT ARREU

LA NOSTRA PRIMAVERA

No hem tingut aquest any una Primavera festosa. Dies variables, pluges, vents, gelors sobtades, desdeien del bon nom del nostre clima. però, amics jordians, no per això blasmeu d'una terra que, ultra ésser la vostra i per aquest sol fet la millor de totes, pot donar-vos un dia de Corpus bellíssim com el d'enguany.

Diada de sol, de flors, de coloraines alegres, com si Sant Martí li hagués fet ofrena del seu arc meravellós. Quin contrast amb els dies anglesos, on, segons la dita americana, hi ha sis mesos d'hivern i sis mesos de mal temps! Dissortats infants que no s'amaren de llum com vosaltres, tant si sou de la part del Segre com de la part del Fluvià, de la banda del Francolí o de la del Llobregat!

Vosaltres a penes sabeu una paraula de les mesades de pluja i boira, de llums encesos dia i nit, de xiulets al carrer perquè els vehicles no topin, de remors misterioses d'una ciutat que feineja darrera un persistent vidre glaçat... Nosaltres podem parlar gairebé sempre de sol, d'un sol que daura senyorívolament les pedres belles i ennobleix els carreus de Tarraco la romana, com les pedres gòtiques de Girona, Lleida i Barcelona.

Nosaltres, sobretot, sabem de flors exultants, de perfums revifadors, d'oreigs salabrosos que temperen les xardorades de l'estiu. A Anglaterra, la Primavera diuen que no hi és fins que el peu pot petjar alhora sis o set margaridoies en un prat... Recordeu només la joia de l'ametller que, a mig hivern, estén ja, com va dir el nostre inoblidable Maragall, bandera blanca a totes les nostres contrades i sigui el record un esperó més per estimar la vostra terra.

Hem tingut una Primavera que no semblava la nostra, però, penedida, ens ha ofert l'alegria màxima d'un Corpus on cada fulleta aromosa de ginesta semblava una escata d'or, on cada clavell vermell era com una riuada de sang viva i fervent, on cada vell carrer de la ciutat semblava haver tingut una processó de magnòlies perfumades.

Ara... a esperar la bella nit de Sant Joan que Déu ens do riallera com sempre, amb un ample abrandament de fogueres, que siguin llànties votives, que portin al cel, en llengües de foc, les vostres esperances, les vostres illusions d'homenets de demà.

Salteu, i balleu, i feu sardana, pensant en aquells altres infants que tindran una nit gèlida, a l'altra banda de mar, com diuen les nostres rondalles més ingènues... Per bé que ells, per Nadal, saltaran i ballaran pensant en les vostres manetes balbes, el vostre nasset engelebrit.

Salteu i balleu, que estem ben a prop del bon temps!

FURÓ

Preu econòmic

El dentista: — Cada queixal, dos duros... Baratíssim! En el fons, són dos queixals els que li arrenco!

UNA MESADA A LA JUNGLA

(Continuació)

També Jordi, que no coneixia altres udols feréstecs que els dels lleons domèstics de la col·lecció zoològica del Parc de Barcelona, s'angunieià. L'oncle Oliveri els havia dit que no es moguessin de prop de Maiarabati, però era aquest, el que havia marxat. El cridaren els dos germans, però no respongué als seus crits altra veu que uns nous udols, més propers.

Nuri, esporuguida, s'abraçà al seu germà. Jordi comprengué, potser per primera vegada a la vida, la responsabilitat de l'home. Ell era el més fort, i si els udols suposaven un perill, li calia defensar ans que tot a la seva germana.

S'arriscà a abocar-se a l'aigua per si veia Maiarabati; el cridà novament, però el crit fou debades. No respongué més que l'udol allargassat, que s'atansava a l'areny. Nuri, abraçada al seu germà, no apartava la vista dels bambús... Recordava llibres d'aventures que havia llegit i temia de veure aparèixer, sobtadament, el tigre ferotge o una altra bèstia no menys cruel i carnissera. També ho temia Jordi, però únicament blasmava l'anar sense cap eina de defensa. De totes maneres, Jordi, era català i els catalans són gent serena. Veié una rima de bambús d'extraordinària circumferència, tallada i en espera dels transportadors de l'explotació forestals de l'oncle Oliveri, i recordant les tramades dels raiers lleidatans, recomenà a Nuri que l'ajudés a arrencar joncs.

Les vores del Ganges n'estan plenes. Són uns joncs llarcs i flexibles d'una resistència extraordinària, i Jordi en nuà les tiges i obtingué uns bons sogalls amb els quals assegurà els troncs de bambú uns amb altres.

Els udols seguien, i els dos minyons treballaven de ferm, sempre tement de no tenir la tramada llesta abans de rebre la terrible visita del tigre, que ells imaginaven darrera dels bambús.

Ben travat el rai, Jordi el llançà a l'aigua i comprovà, pujant-hi damunt, que surava bé i tenia prou força per aguantar-lo... Ressonà novament l'udol, llarg, inacabable, com un darrer avís als dos joves. Jordi, temorenc, agafà pel braç a Nuri i amb ella entrà al rai, empunyant un bambú per tal de guiar la fràgil embarcació vers l'altra vora del riu...

Vencent destrament el corrent, minso en aquell trajecte del Ganges, Jordi anà fent via més serè, i satisfet i tot de l'aventura. De sobte, oí com una rialla. Es tombaren els dos germans, però no veieren ningú. Només, a l'altra vora, observaren l'oncle Oliveri que els esperava enriallat.

Li contaren el seu pànic en oír els udols, i Oliveri rigué més i més.

—No eren udols, sinó la sirena de l'explotació forestal que cridava la gent al treball que heu pres per la veu d'un monstre...

—Hem cridat Maiarabati i no l'hem vist...

—Tenia ordre d'amagar-se per veure què fèieu... Sou a bastament serens perquè vingueu amb mi a l'Himalaia. Demà marxarem.

I alegrement finà l'aventura que havia arribat a prendre caires de tràgedia!

II

Content l'oncle Oliveri de la serenitat demostrada per Jordi i Nuri, començà a prendre disposicions per a la seva sortida. La caravana que els havia d'acompanyar al Tibet estava ja preparada. Es composava de l'enginyer Oliveri, Jordi i Nuri, un cuiner i el mongol Maiarabati, que se sabia de memòria totes les tresqueres del país.

Ultra aquesta gent, portaven servei, és a dir, dos "boys" per al bestiar del cap de la caravana i llurs nebots i uns quants regatxets per menar els ases que portarien els fardells necessaris per a l'expedició. Calia disposar de vestits de recanvi, pots de te, de sucre, de conserves, armes i atuells de cuina.

Jordi i Nuri havien contemplat tots els preparatius amb una curiositat extraordinària. Eren a l'Índia, anaven a recórrer un país misteriós, a viure, possiblement, unes aventures que, per bé que no fossin com les dels llibres—ells ja suposaven que la veritat no sol ésser tan metòdicament ordenada com fan creure els llibres d'aventures—, no deixarien d'oferir un interès de panorames nous i de sensacions inconegudes encara per aquells dos catalanets plens d'ilusions i d'entusiasmes. L'oncle Oliveri els guaitava de cua d'ull, joiós d'observar-los decidits, resolts a sofrir totes les contingències doloroses que pot suposar un viatge com el que anaven a emprendre.

Endegat tot fins al darrer detall, la caravana eixí un bell matí de juny, enllumenat per un sol escalivador que els era una prometença de bon temps. L'oncle Oliveri, Jordi i Nuri, cavalcaven uns cavallets tibetans força assenyats. Ni Jordi ni Nuri haiven pujat mai a cavall de carn, i els primers instants foren de certa angúnia. Sabrien sostenir-se a la sella? Observaren amb alegria que sí, i àdhuc Jordi respirà satisfet quan es convencé que segons tivava les regnes, el seu animal prenia una o altra direcció.

L'oncle Oliveri comprenia ço que passava als

seus nebots, però dissimulava les seves ganes de riure. En mig de tot, aquells marrecs el distreien de valent, en el seu fradinatge voluntari! No ho hauria dit mai, ell, tan rebec a la família!

No descriurem pas el viatge etapa per etapa, entre altres raons perquè, seguint un camí fressat fins a Lhassa, restava mancada d'interès positiu la primera part. Dient que, després d'haver travessat el Sikkim, la caravana entrà resoltament en la frontera tibetana, està dit tot. Era allí on començava la veritable expedició, pujant vers el nord per una vall magnífica, ombrejada per arbres rars i coberta de flors admirables, entre les quals sobesortien els rododendros rosats, blancs, grocs, les magnòlies, les roses, els lliris i moltes altres de la flora especial tibetana.

Nombrosos llogarrets s'estenien pels flancs ubèrrims de les muntanyes, amb les cases quadrades, com fortins, de pedra o d'adobes, curosament emblanquinades. Jordi i Nuri es contemplaven decebuts. Allò semblava una perllongació de la costa catalana. Només donava la sensació d'estranyesa que esperaven el pas dels ases menats per colles de tibetans, vestits d'una manera extravagant. Eren marxants de productes de Lhassa que anaven o venien, saludant cerimoniosament, com en les nostres terres de pagès, els que trobaven al seu pas.

Jordi es fonia. No era allò el que havia somiat. Esperava veure negres amb sagetes, serpents, hipopòtams, caçadors de llaç, i res, no veia més que gent pacífica, que donava el bon dia, en una llengua no entesa per Jordi ni per Nuri, però "bon dia" a la fi, per complicat que fos.

—Semblen gitanos!—declarà Nuri.—I fixa't, Jordi, quines ganyes ens fan.

—Tens raó—declarà Jordi—; sembla que es burlin de nosaltres.

—No us preocupin aquestes ganyes—explicà l'oncle Oliveri—, perquè amb elles, aquests homes us fan una demostració de respecte: els tibetans, saluden traient la llengua i gratant-se l'orella!

Jordi obrí uns ulls com unes taronges:

—Tantes clatellades que m'ha costat a mi el fer llengotes, i al capdavall, jo no feia més que el que fan aquí!

—Però tu no ets tibetà—digué, rient de tot cor, l'oncle Oliveri.

Jordi i Nuri començaren a riure i ja fou un joc deliciós veure'ls treure la llengua a tots els que passaven, els quals, joiosos per l'atenció dels dos minyonets, encara feien més salutacions... i més llengotes.

—Creieu, Jordi i Nuri, que val més aquest costum que tenir-se de fregar el nas contra el nas del passant, com fan els indígenes de Nova Zelanda.

En el revolt d'un putxet, els aparegué una mena de fortalesa voltada de torratxes i de murs marletats. Unes muralles massisses, però d'una blancor enlluernadora, que havien estat bastides damunt d'un espadat inaccessible.

Maiarabati explicà que es tractava d'una comunitat budista de les més anomenades.

—Jo conec el superior i si voleu podem visitar el temple. Crec que m'atorgaran fàcilment permís.

—Em sembla bé; l'atur ens farà de repòs. .—declarà l'oncle.

Jordi i Nuri agraïren mentalment a Maiarabati el desig. No podien a penes resistir la dolorada que els produïa la cavalcada i el mareig ocasionat pel sendroc dels cavalls.

Els mantenia ferms el record que eren catalans i que, pel seu nom, no els havia d'acovardir res a la vida.

Maiarabati preguntà pel sacerdot budista i aconseguí sense dificultat el permís per entrar al monestir, on vivia un centenar de "lames" reclosos en les seves celles bastides a l'entorn del temple central. Per totes bandes es veien capelletes de sostres daurats; els murs estaven plens de sentències piadoses, escrites en lletres grosses, roges i negres, i pertot hi havia pals altíssims amb gallarets.

—Sembla que entrem en una fira!—declarà ingènuament Jordi.

—Sí... Hi té una certa retirada—declarà l'oncle Oliveri.

El superior era un vell lama vestit amb una túnica vermella i un mantell groc. Portava una estola vermella i una mitra punxaguda de color groc. Guià els forasters per les grans naus del monestir, plenes d'estàtues de Buda, daurades i exornades de pedres valuoses. Una de les imatges tenia més de 15 metres d'alçària.

En un recó hi havia una espècie de bota grossa, d'uns quatre metres d'alçària per dos de diàmetre, que uns lames anaven fent giravoltar damunt una polleguera posada dessota.

—Això deu ésser un molí!—digué admirat Jordi a Nuri.—Però, per què deu servir?

—Aquest instrument—declarà Maiarabati—és un molí de pregàries; n'està tot ple!

—Però com poden llegir-se aquestes pregàries si la bota està tapada!

—No es llegeixen; van voltant i Buda les entén...

—Sembla que és una cosa força planera!—digué, rient, l'oncle Oliveri.

El superior permeté que Jordi i Nuri donessin una volta a la bota i a cada giravolt sonà una campaneta.

—Que aquestes pregàries puguin afavorir el vostre viatge!—digué el lama.

Però val a dir que aquella manera de resar inspirà ben poques seguretats als dos minyons. Acabada la visita, la caravana seguí vers el nord i després de tres dies de camí costerut, pogueren atènyer el cim del planell tibetà, a 4.500 metres d'altitud damunt del llac Bamtso.

Jordi i Nuri estaven cruixits d'ossos, però no volien pas cedir i fer-se els febles. Bona part del camí, l'havien fet a peu, per estalviar-se els escaldaments que els produïa la sella, a despit d'ésser blana i suau. L'oncle Oliveri estava cada cop més encatarinat amb els nebots, perquè els veia valents i soferts.

—Això és la raça!—deia, i tot seguit, per distreure llur fatiga, els mostrava el meravellós panorama:—Guaiteu! Això té més esganvi que els Alps. Fixeu-vos, al Sud-oest, hi ha el Kangchenjunga que té 8.580 metres d'alçària, i allà, lluny, a l'oest, el pujol majestuós de l'Everest, 8.845 metres, la muntanya més alta del món, encara no escalonada fins al cim!

—I encara veurem més—digué Maiarabati.

(Continuarà.)

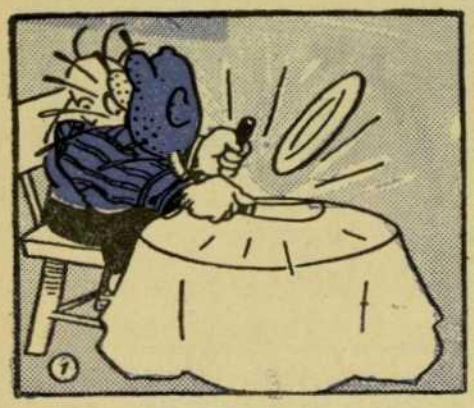

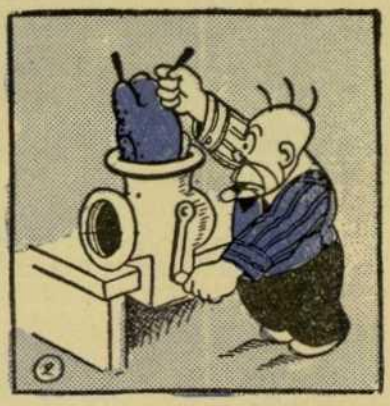

EL POLLASTRE DUR

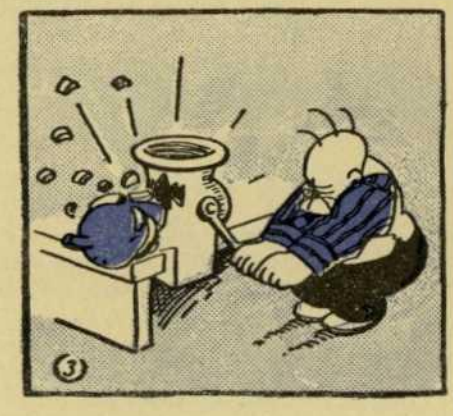

Historieta completament muda, per Adamson

EL CONCURS DE L'ANIMAL MERAVELLÓS

Han estat moltíssimes les lletres rebudes provant de desxifrar els bocins d'animal que componien la figura de l'animal meravellós. La solució és la següent:

Banyes de bou mesquer. - Testa de camell. - Coll de zebra. - Llom de lleopard. - Cua de cavall. - Potes d'ós i braçons de gasela.

De 280 respostes rebudes, cap ha endavinat amb exactitud quins eren els animals que entraven en la composició del cavall meravellós. Així i tot, ha estat una bona lliçó d'Història Natural i com hi ha hagut sis respostes que s'adeien força amb la solució, hem resolt ampliar fins a sis els premis.

Els premiats, són: Víctor Salleras, de Figueres; Marià Gomà, de Lleida; Francesc Miró i Casacuberta, de Barcelona; Pilar Albiol i Castillón, de Barcelona; Miquel Aguiló i Cantó, de Barcelona; i Josep Calvo i Niculaud, de Barcelona, tots els quals tenen a la seva disposició en les nostres noves oficines, Petritxol, 2, llibreria, els exemplars corresponents de "Publia i Licini".

EL NOBILISSIM CA

A l'any de la Picor—d'això fa dies—,
quan encara la Terra, tot just nada,
no era més que un teixit de setelies
i de plançons de branques brotonades,
car plantat tot de nou, tot era tendre,
una coloma de color de cendra,
que venia fugint d'un esparver
més negre que la nit, cercà recer
en la flonja i suavíssima ensaimada
d'un gos de Terranova
---i creieu que l'autor aquí no s'erra
que era llavors ben nova tota terra---
que dormint amb la còrpora enroscada,
oferia en la sina dolça cova.
—Què hi ha! Què passa! A què tant rebombori?
Contesta, tu, coloma... I tu, esparvê...
A l'interrogatori,
la primera, afanyosa, respongué:
—Aquest, que em vol matar,
perquè diu que té ganes de menjar!
—Bé, molt bé! I tu, mala-ànima, què hi dius?
Que no saps que la mort és prohibida?
—Perfectament! Cal respectar els vius...
Però, i jo? Que no tinc dret a la vida?
Que visqui la coloma! Mes també,
que visqui l'esparvê!
—Es veritat. Mes no puc consentí
la mort de la coloma que està amb mi...
A canvi de sa carn, au, pren ma cuixa!
I això dient, el noble gos s'escuixa
i don la carn a l'esparver: —Au, vés,
si és que et fa el meu pernil el mateix pes!
Sospesa l'esparver aquell munyoc,
mes troba que n'hi ha poc:
—Aquí hi surto perdent; no sols és dura
la carn del teu pernil,
sinó també mancada de finura.
Ni acaba de fê el pes.
El gos, humil,
s'arrenca l'altra cuixa i crida: —Fart!
Sospesa bé si amb aquesta altra part,
de la coloma arribo a la mesura!
—Rondina l'esparver: —Encara no!
I el gos, serè, desfent-se d'un braçó,
li torna a preguntar: —No arribo al fi?
—Encara no!
—Doncs, cuita, pren-me a mi,
i tu coloma, vés, conta pel món,
tal com els gossos són...
Que si el Senyor fa un Home, tal com diu,
sense pasta de ca
i d'argila només tot ell massiu...
No sé el qué passarà.
Sort que Déu l'escoltà
i una ànima a ne l'home li donà
rebossant-la primê amb pasta de ca!

CLOVIS EIMERIC—

D'on ho treus que no lliguen? Vols més unió que en l'amanida d'enciam i escarola, que, per cert, és ben saborosa? El diner és el diner! Tu et cases... I després... que la Nuri vol córrer com un llagost? Deixa-la saltar i córrer. Tu no et moguis. Que ella és una dona dinàmica? Tu un home estàtic... I mentrestant, us aprofiteu dels milions de l'oncle...

Ferran no semblà mostrar-se insensible a la teoria força cínica del vell i insinuà:

—Què hi dirà la Nuri?

—Farà el mateix que tu, conformar-se.

Seguiren parlant i paladejant llur quinat, mentre Nuri, després de deixar a la botiga d'articles fotogràfics la seva màquina, es dirigia al magnífic palauet on vivia el senyor Blai de Bonaire, un dels rendistes més coneguts de Barcelona.

L'oncle Blai no havia eixit del seu despatx, treballant amb el seu secretari, fins prop de migdia. En el despatx el trobà encara la seva neboda.

—Ai, oncle! Tu presums de conèixer Barcelona, però, no, no la coneixes... Vosaltres, els homes, com que retireu tard, no en sabeu una paraula, de la bellesa dels matins de la nostra ciutat...

—No tots podem fer la competència als rossinyols, Nuri... Tu, en canvi, no saps fins a quin punt és bonica la ciutat de nit, plena de llum, amb els fanals enlluernadors, els anuncis lluminosos, les cristalleries radiants dels casinos...

—No, no, oncle, no et facis illusions. La nit, el Senyor la féu per dormir...

—Pregunta-ho als vigilants!

—No hi riguis, oncle, que ja saps que jo faig poc cas de les rialles i de les burles... Adhuc d'aquesta que us heu empescat tu i el senyor Baldragues...

—Quina?

—La de l'herència... Jo no em caso amb Ferran, ni de per riure!

El senyor Blai no sabé com respondre de moment.

—Però...

—Jo t'obeiré, oncle... però...

—Anem a veure, Nuri, anem a veure... Què té Ferran perquè no el puguis estimar? Bona figura. El seu sastre està enamorat d'ell, perquè diu que li acredita l'establiment i el fa quedar bé... És advocat...

—Sí, oncle, sí... Tot això està molt bé... Però em destines un home que em semblarà un impermeable, perquè només podré disposar d'ell els dies de pluja... Són els únics dies en què no surt de nit i encara no per amor a la llar, sinó per por de la humitat...

—Quan es casi, canviarà... Quan ell es trobi a casa amb una doneta tan maca com tu... perquè cal confessar que ets molt maca!, si ara passa el dia al llit, llavors, nit i tot...

—Sí que fóra una bona estrena!—recalcà, rient de l'exageració de l'oncle, la Nuri.

—Apa, apa... Has d'ésser bona, amable, amb ell... Procura

no renyir-hi per tiquis-miquis que no tenen cap mena d'importància... i tu veuràs com Ferran s'adona de les teves gràcies i et vé darrera...

—Però és que jo, encara que restés fadrina, no t'abandonaria mai.

—Nuri... Ningú no sap què serà del seu cor el dia de demà... Tu sigues bona minyona, fidel, però, i si demà, a despit de la teva voluntat, el teu cor, que avui es té per molt ferm flaqueja, i cedeix, i pot més que el teu amor per l'oncle, que em passarà? Fins i tot si volguessis sacrificar-te, creus que jo podria tolerar el sacrifici?

—Així i tot, avui vols obligar-me que em casi amb Ferran...—murmurà la Nuri amb un lleu accent de protesta.

—No; no faig més que disposar dels meus béns; tu no ets pobra com la teva cosineta Aurea, per exemple, que és més pobra que una rata... Els béns que et llegà el teu pare cobreixen les teves necessitats de fadrina... No et casis... Però recorda que anihiles un ideal meu i amargueges la meva vellesa...

I el senyor Blai, certa o no certa, sabé posar un poc d'emoció en les seves paraules. La Nuri no era dolenta: màxim, un poc rebeca... I es va commoure:

—Oncle... Per l'amor de Déu! Que jo no he dit pas resoltament que no vulgui casar-me amb Ferran... He esmentat defectes d'aquest, però això no vol dir que jo no puguí canviar de criteri... Tu vols que estimi Ferran? No et queixaràs de mi!... Apa, no em fas cap petonet, oncle?

El senyor Blai agafà entre les seves mans el formós caparronet, amb la carona quelcom esgrogueïda, de la Nuri i la besà dolçament al front.

—Gràcies, Nuri... Ara començo a ésser feliç!

I, en efecte, era feliç, sols que la decisió de la Nuri li recordava, en primer terme, la gràcia alada d'una altra doneta formosa: Aurea.

En aquell instant aparegueren, sense anunciar-se, el senyor Baldragues i En Ferran, aquest amb les orelles quelcom encese s.

—Mira, Blaiet; et porto Ferran "convicte i confés"...—declarà de bones a primeres, sense reparar que en el despatx hi havia la Nuri, el senyor Baldragues, amb la veu presa, possiblement per un excés de xerrameca.

—Oncle... Vosaltres voldreu potser parlar o fumar... per no perdre el costum... M'acompanyes al jardí, Ferran?—acabà, preguntant, per virtut d'un lleuger esforç sobre si mateixa, Nuri.

Ferran titubejà...

—Estaríem molt millor en el teu quartet de cosir...

—Com vulguis...—afegí la noia, violentant-se.

—No, no—protestà Ferran, volent apariar la seva manca d'discreció.—Anem al jardí si et ve més de gust... El que tu vulguis...

—No, per mi... Anem al quartet de cosir...

I va anar de poc que no s'iniciés un debat per si havien d'anar al jardí o a les habitacions de la Nuri. Un sentiment espon-

tani de cavallerositat de Ferran el féu insistir en l'anada al jardí i eixiren tots dos fent bracet.

El senyor Baldragues somrigué; el senyor Blaiet es fregà les mans amb satisfacció.

—Aquests acabaran estimant-se de veres... Gairebé sempre l'amor comença ferint per odi... D'altra manera, amb quina lògica correria pel món amb el buirac i les sagetes?—filosofà el senyor Baldragues.

—Que Déu t'escolti!—pronuncià a guisa d'"Amén" el senyor Blaiet.

I després, en la intimitat, els dos vells es contaren llurs impressions respecte la parelleta que passejava pel jardí.

Ni un ni altre feren per res esment del nom d'Aurea.

CAPÍTOL II

Respirant l'amor

La Rambla de Canaletes, de Barcelona, és el safareig de l'esportisme. Prop del quiosc de begudes, catedral del xarop i de l'orxata abans, i avui de la taronjada parisenca i la llimonada espanyola, es reuneixen els devots de l'esport, i, especialment, els futbolistes, per tal d'assabentar-se dels darrers esdeveniments del dia, comunicar-se llurs impressions, i escampar les ultimíssimes murmuracions de club, de penya o de casino.

Ferran, per seguir un poc la moda, solia concórrer al safareig.

—Hola, Ferran... A veure: qui és aquesta xicoteta tan polida amb la qual vas pel món fent dentetes als amics? Mira que és maca de veres!

—Bah! La xicota!—contestà, amb displicència, l'interrogat.

Llurs amics esclafiren una rialla sorollosa.

—Apa, noi! Has dit aquest "la xicota", com hauries pogut dir: "el botxí", i això que la mossa és una delícia...

—Pse! Per aquells que siguin amics de l'excursionisme, i si és de muntanya, encara millor, sí; és una noia que no es cansaria mai d'anar per entre pins. Però, per mi, que per no tenir pressa no porto ni rellotge, la veritat, no té gaires atractius!

—Així i tot, té unes galtes amb un to de sanitat que enamora! Sembla una pometa camosina!

—Potser sí, però és el cas que a mi, les pomes, ni fetes sidra! Uix! M'estimo més la cervesa!

—Saps, noi, que tractes la xicota com si ja fos la teva muller? No en diràs tant de mal quan t'hi hagis casat!

—Coses de l'oncle, que per fer-me heureu, m'imposa la condició que em casi amb ella... És cosina meva...

—Llavors... que rica que és la teva cosina!—afegí un dels contertulis, rient ell mateix del seu innocent joc de paraules.

—No, bromes a part, com a maca, la meva cosina ho és, pe-

és una llàstima que no esteu mai d'acord, perquè, aquí, en confiança, jo sé una cosa que us interessa...

—Quina?—inquiriren els dos joves.

—Imagineu que vaig a casa el notari perquè l'oncle Blai vol fer testament...

—De veres?—interrogà amb visible interès Ferran.

—Està malalt?—preguntà al seu torn la Nuri.

—No està malalt, però vol deixar ben apariada la seva darrera voluntat, que us afecta, per cert, en gran manera...

Ferran i la Nuri es guaitaren mútuament, sense gosar a fer una pregunta aclaridora.

—Jo he provat de treure-li de la testa una niciesa, però...

—Pensa desheretar-nos?—preguntà, xarbotejant, el jove.

—Us cremeu... Us cremeu... Ara, no li aneu a dir que jo us he contat res... Tinc fe que vol respectar la vostra independència, però deixant la fortuna als pobres, llevat que vosaltres determinéssiu casar-vos... Jo li he fet notar que era un disbarat i que vosaltres no podieu casar-vos!

Ferran interrompé:

—Home, gràcies! No sé per què!... Ves a vostè qui el fa posar-se a desxifrar els nostres pensaments!

—No us enrabieu... Com que no he vist mai que us avinguéssiu!

—No trobes, Nuri, que l'oncle Blai no procedeix correctament en no consultar-nos?

—Jo sempre he vist l'oncle Blai com un segon pare... I és clar que l'obeiré, encara que tingués de sacrificar el meu cor... En fi, tantes coses poden passar... Potser vostès tenen alguna cosa a dir-se... Jo me'n vaig a casa el meu fotògraf, perquè em reveli aquests clixés que he impressionat a la Diagonal... Hi ha un contrallum, senyor Baldragues, que si ha sortit bé, serà cosa de posar-lo en un marc daurat!

I la Nuri, sense més compliments, s'allunyà dels dos homes, que en veure's sols, endavinant-se amb fretura mútua de parlar, s'adreçaren vers les taules del desaparegut café Continental.

—Veu, senyor Baldragues? Si la Nuri donés més importància a les coses de la vida!... Però aquí la té... Ens deixa per anar a fer-se revelar unes fotografies.

—I què anomenes tu coses de la vida? Les que t'interessen, siguin les que siguin? Doncs, ella farà el mateix amb les seves!

—També és caprici el del meu oncle, el de voler casar-me per fer-me milionari! Per què no es va casar ell, en lloc de complicar els altres?

El judici espontani de Ferran féu riure sorollosament a En Baldragues, el qual es gratà la testa quelcom desconcertat:

—Veuràs... No es va casar per... per... Escolta: tens una necessitat molt gran de saber per què no es va casar?

—No, no! Renuncio a descobrir el passat de l'oncle. Em basta el present... Però no s'ha adonat ell que jo sóc oli i la Nuri vinagre i que no hi haurà manera de lligar-nos?

—Potser vol fer salsa a la vinagreta... Ara, seriosament..

veritat i una bossa tan grossa com la passió? I aquest imbècil de Blai sense adonar-se dels mèrits d'Aurea!... És per girar-te la cara a bufes, tros de *còniam!* Ficar-se en els tripijocs de l'eixelabrat Ferran o en les ridiculeses d'aquesta rata-sàvia de la Nuri, quan té al seu abast a... Que ximple que sóc! No sembla sinó que jo hi surti guanyant amb què Blai s'enamori d'Aurea!...

I encaboriat hauria seguit el vell, enamorat tan fora d'hora, si una parelleta, certament interessant, que enfilava la Rambla en sentit contrari al seu, no li hagués cridat l'atenció..

—Magnific! Juraria que aquell que ve per allí tan ben acompanyat és Ferran... A què va que arribem tard? Qui diable deu ésser ella?

I En Baldragues es tragué les ulleres i guaità... No pogué refrenar una exclamació de sorpresa:

—Mosca! En Ferran fent ali amb la Nuri!... Vaig a toparlos!

En efecte, Ferran avançava converçant amb marcada vivacitat amb la seva cosina.

—Detureu el carro! Ei! On aneu tan d'acord?

—Hola, senyor Baldragues! Ja ha pogut deixar el llit? Aixecat a les onze del matí! Vosté matineja massa, senyor Baldragues !

—No se l'escolti, senyor Baldragues, el meu cosí... Vostè obra santament fent exercici... Jo li estava dient ara a Ferran... És una vergonya que un xicot tan jove com ell no senti amor per la Naturalesa i no li vingui de gust l'excursionisme. Sempre en el casino, o en algun altre lloc pitjor, entre el fum del tabac, el baf de la gernació, la suor, el...

—Ja sent quin sermó, senyor Baldragues! Vostè creu que és més bonic llevar-se amb els galls, carregar-se a l'esquena l'empipadora Kodak, agafar l'alpenstock i pujar a una muntanya on no tenim res a fer, on no ens espera ningú i de la qual no traurem altra cosa que un cansament i potser algun os trencat?

—Home... Et diré...

—No, no hi cerqui ara adobs! S'està molt millor al llit, amb menys oxigen potser, no dic que no, però més tou i més còmode...

—Positivament, Nuri, no està mancat de fonament, Ferran!

—És clar! Com que vostè és també un senyor panxacontenta, troba bé la mandra i el no fer res... Doncs, cregui que si jo algun dia arribo a casar-me, el meu marit haurà d'ésser un "gloire-trotter".

—I faràs bé; en canvi, veus? Jo cercaré una dona que faci com el camaleó...

En Baldragues reia, recordant els desigs del seu amic Blaiet. En puritat, no semblaven pas gaire disposats a avenir-se aquella infatigable excursionista i aquell minyonàs tan amic de passar la vida al jaç!

Així i tot, En Baldragues havia promès auxiliar el seu companyó i volia aprofitar l'avinentesa.

rò... Estic tan avesat a tenyir amb ella com a cosí, que com a festejador no sé com viure-hi en pau!

—I ella... t'estima?

Aparegué la vanitat de Ferran.

—Ella, sí... És clar! A la seva manera, perquè és esquerpa i el seu amor no és falaguer, però des que li he dit dues o tres paraulets d'aquelles que van al cor, tinc fe que està boja per mi!

I Ferran hauria seguit dient de la seva cosina, mal, segurament, si d'entre la gernació de noies boniques que decoren a totes hores les Rambles barcelonines, no hagués eixit la figura trescadora i gentil d'Aurea. Ferran, mostrant-la de lluny als seus amics, afirmà amb convicció ferma:

—Aquesta sí que té un cosset que és una gerreta de mel...

—La coneixes?

—Ja ho crec! Com que també és cosina meva! Només que aquesta pobreta, no té un pa a la post! Perquè és de la branca pelada dels Bonaire!

Aurea havia vist també al seu cosí, i encara que s'havia tornat quelcom vermelleta, seguí avant, indiferent a les exclamacions d'admiració dels tertulians de Canaletes.

—Pari l'embranzida l'alegria de la Rambla... On vas, cosineta Aurea?

—Al taller, cosinet Ferran... I què esperes tu aquí?

—Que passi pel meu costat la noia més bonica de la ciutat!

—Jesús! I en tens per molta estona?

—Un segon... Està passant!

—On és?—i Aurea va donar un tomb, cercant aquella bellesa extraordinària.

Ferran somrigué i, traient-se ràpidament un mirallet de la butxaca, el posà davant els ulls d'Aurea i exclamà tot fent l'ullet:

—Contempla el prodigi!

Aurea es clavà a riure i encara s'envermellí més, ço que és tant com dir que encara es va tornar més maca.

—Mira, Ferran, que la Nuri m'esgarraparà!

—Per què? Et dic alguna cosa que no sigui veritat?

—Però tu et penses que el dia que jo tingui promès, li consentiré que trobi maca cap altra dona? Primer li trec els ulls!

—Tu així seràs una fera per l'amor!

—Més encara!... Bé, m'acompanyes? Perquè jo no puc passar-me la vida aquí, davant del quiosc, com si anés a clavar rels en mig del passeig.

—Flors treuries, si hi estaves gaire temps, aquí! Anem!

Continuaren Rambla avall, respirant goiós el jove una mena d'oloreta primaveral, que no hauria sabut definir... Olor de rosa, de clavell, de lilà, o només la bafarada agradolça que mena l'aire i que deixa l'Amor per on passeja? Que ho esbrinin filosops subtils, analistes reflexius, homes de ciència! El novellista narra únicament allò extern, perquè és allò extern el que únicament li ha estat permès de veure... Mogui cadascú els fils del cor... i cerqui el cap de la troca!

No li servava millors absències al seu promès la Nuri. Tenia la seva confident, una cosidora de blanc, la Carme, que, en revenja d'un vell refús, parlava mal de tots els homes.

—El meu promès!... Vols creure que no em fa fred ni calor, aquesta paraula?

—És que vostè, senyoreta, no estima Ferran?

—Com a cosí, sí; ara, com a promès... No sé encara quina impressió ha de produir en el nostre cor l'home destinat a ésser el nostre marit... Trobo físicament agradable a Ferran, però espiritualment, m'és difícil, molt difícil de vèncer l'aversió instintiva que em produeixen les seves afeccions i els seus capricis.

—I Ferran l'estima a vostè?

—Segurament... Es mostra molt amable, molt atent... Fa tot el que pot per no contrariar-me... Sóc jo, sóc jo la que veig amb mals ulls aquest matrimoni, que tant afalaga l'oncle Blai... En secret... L'altre dia va voler fer-me un petó, el cosinet... No ho vaig permetre... Se n'anà ressentit, humiliat... Tant com ens hem besat de menuts! Potser en vaig fer un gra massa!

—Crequi'm, senyoreta, que quan els homes es tornen perfidiosos, són amoïnadors i fan fàstic... Són molt empalagosos! Jo vaig estimar-ne un...

—Bé, sí, ja sé la història... Així i tot, no tots els homes són iguals... El teu Evarist no s'assemblava en res al meu Ferran...

—Són homes, i això, senyoreta, ja és prou per malfiar-se...

—No, perquè l'oncle Blai és un àngel del cel, i tampoc és dolent a despit de les seves extravagàncies aquest bon senyor Baldragues...

—Realment, no... No sé com no s'ha casat el senyoret Blai.

—No l'engrescà mai el casori ...I ara que potser podria interessar-li, es troba que...

—Sí, que el tren de l'amor va marxar sense esperar-lo... Així i tot, cregui, senyoreta... El senyor Blai encara trobaria alguna dona que li fes cabal... Naturalment, que no fos una nena i conegués ja les coses de la vida...

La Nuri no pogué aguantar-se una mitja rialla:

—Com tu!

La Carme es tornà tota vermella i començà un seguit d'escarafalls.

—I ara! Horror! Jo casar-me!... Jo, fer cas d'un home!... Cert que el senyoret Blai no és un home com els altres... Però, jo! Casar-me! Ah! Des que va morir per sempre en el meu cor el record de l'Evarist, per mi no hi pot haver home agradable en el món!

La Nuri seguia rient.

—Veus? Jo no tinc cap mena d'antipatia pels homes... ni pel mateix Ferran. Al seu costat no hi sento horror, com tu dius... però tampoc em molesta que se'n vagi, ni que miri una altra dona,, ni em passa cap d'aquelles gelosies que expliquen altres dones que es diuen enamorades...

Ferran, de tornada a casa de l'oncle, tallà aquelles confidències. Entrà amb aire alegre, faceciós, saltador com una cabreta.

—Hola, cosineta encisera, vinc a retre't homenatge! Tens raó...

—Però... És que tu estimes algú?

Aurea s'enrojolà lleument, però es refeu amb facilitat i contestà rient:

—Estic boja del tot per l'oncle Blai i per vostè!

—Ai!—sospirà En Baldragues.—Tingués vint anys menys... Ja t'ho diria jo si m'estimes o no...

—Qui sap!... Encara no hi he pensat, en això dels anys, senyor Baldragues... Què li diré...! L'oncle Blai és vell i fa més goig que molts joves...

En Baldragues sentí una fiblada dolorosa al cor, la qual l'obligà a repenjar-se en un arbre del passeig. Aurea li agafà la mà suaument:

—Què li passa? Que no es troba bé?

—No, no... Ja m'ha passat... Res! Parlaves del teu oncle... T'adverteixo que és un egoista com una casa! Ja ho veus... No l'ha estimat mai cap dona...!

—No sé, no hi entenc, en aquestes coses, però l'oncle Blai, en la seva joventut, devia ésser un home ben plantat i força simpàtic...

En Baldragues es donà pressa a contradir:

—Ah! Això sí, ell i jo havíem donat molt a dir a Barcelona... Perquè aquí on em veus, ric no ho he estat mai... Però fort i robust...

I En Baldragues, amb suprema elegància i innegable habilitat, va fer un magnífic remolí amb el seu jonc...

—Que em treurà un ull, senyor Baldragues!...

S'aguantà el vell i Aurea es disposà a seguir el seu camí:

—Me'n vaig, que en el taller m'esperen...

—I jo he de veure Ferran... Adéu... Vina a veure'ns el diumenge... I creu-me... Encara, encara sóc fort!—i En Baldragues, per provar-ho, s'espolsava amb el jonc la pols dels pantalons amb agilitat de jove.

Aurea féu una ganya lleugera que semblava escarnir una rialla i es perdé Rambles avall, com una rosa més, sota l'arc de fulles de la Rambla de les Flors. Una rosa de carn, amb la rosada matinera als ulls i una punxa clavada al cor:

—De manera que Ferran es casarà amb la Nuri? Ai, Déu meu!...

... ...

Quanta veritat és, Senyor, que mai plou a gust de tothom!

CAPÍTOL II

Oli i vinagre

Rambles amunt, s'anava dient En Baldragues:

—Passem comptes, Senyor... Per què vas fer-me gandul? Perquè, si jo no hagués estat gandul, a aquestes hores fóra tan ric com En Blaiet, i Aurea... Per què Aurea no hauria d'ésser com altres que saben comprendre el que és una passió de

HISTÒRIES DE NOIS I NOIES

Ah, les fraccions, quin enemic més terrible per als infants i quin preludi de les tortures de demà! L'aritmètica és el primer dolor espiritual de nens i nenes! Ella els fa arrugar el front per primera vegada, els fa mossegar els llavis, encorbar-se penosament damunt els quaderns inacabables! És el monstre del neguit i de l'angúnia!

Per això la pacient mestressa ha tornat a començar simplificant tant com ha pogut els problemes de sempre, aquells que costen tant d'encastar-se al magí...

—Fixa't, Nuri... Té: jo et dono, en aquest platet, dues terceres part d'una truita amb patates... En aquest altre platet, et dono mitja truita amb patates, també... Quin plat prendràs?

Nuri només vacillà un instant. Cuita-corrents, respon:

—El segon plat...

La mestressa aixeca els braços al cel, desesperada. Dubta de treure cap profit de la deixeble... Adhuc tem que no arribarà a fer-li comprendre mai les fraccions.

—Nuri, filleta meva, les dues terceres parts d'una truita, sempre faran un tall més gros que una meitat... En què penses?

Nuri, acota la testa:

—Ja ho sé, senyora mestressa, ja ho sé. I perquè ho sé, parlo... Jo mai no he pogut veure la truita amb patates!

☘

La Nuri, en un instant de manyagueria, fa una festeta al seu pare. És segur que acabarà demanant-li quelcom. De cop, descobreix entre els seus cabells, un filet blanc.

—Papà... Tu tens un cabell blanc...

—Més d'un, Nuri, més d'un!

—I quants en tens?

—Tants com angúnies m'has fet passar. Una angúnia, un cabell blanc...

La Nuri el contempla amb sorneguería i arronçant les espatlles:

—Això sí que no és pas veritat!

—I per què no ho és?

—Perquè no... Si ho fos... ja tindries tot el cap blanc!

☘

La mare ha fet recitar la lliçó al menut Jordi. Jordi ho trabuca tot, no sap per on va. La seva mare comença a desficiar-se:

—Escolta: ja és cert que anit vas recitar la lliçó abans d'adormir-te?

—Sí, mamà.

—Doncs, com és que aquest matí no la saps?

—És que... És que...—i Jordi, guaita, avergonyit, les rajoles—És que no la vaig escoltar gairebé!

☘

Jordi, és un nen ben educat. Troba un vell, conegut de la família, que li parla i li pregunta:

—La teva àvia, com està?

Jordi, sense pensar-s'hi—car si s'hi pensés, ja no ho diria:

—Molt bé, gràcies... I la de vostè?

LA INFANTESA DE LES NOSTRES ARTISTES CONTADA PER ELLES MATEIXES

US PARLA LA GRACIETA PARETO

Com els ocells

La celebrada cantatriu Gracieta Pareto, l'artista de la veu d'or, va néixer al barri gòtic de Barcelona, en el carrer de les Trompetes de Jaume I. Per tant, d'abans de veure la primera llum, conegué la música. Ultra això, de molt menuda, oí cantar la seva mare a l'escenari del Liceu, on Gracieta jugava com si les taules fossin una perllongació de la llar, perquè també a casa seva hi havia cants, de guisa que podria donar-se per fet que primer aprengué a cantar que a parlar, com els ocells, perquè Déu ho volia així, avesada als cants de la seva mare, una artista lírica força coneguda.

Així mateix, com una curiosa coincidència, passà part de la infantesa al carrer d'Aribau, la via popular de les tiples lleugeres, car hi havien viscut Maria Barrientos i Elvira Hidalgo, les estanqueretes del cantó de Diputacio i Aribau. En un collegi del veïnat aprengué les beceroles i fou per aquells volts que, una tarda, a casa d'una amiga, també notable artista, cantà admirablement l'ària de la reina d'"Els Hugonots". La senyora en qüestió li preguntà on havia après allò: —Al Liceu, al costat de la mare!

Encara no tenia quinze anys quan es presentà en públic, en el nostre Gran Teatre, cantant la part de "Micaela" de l'òpera de Bizet, "Carmen", que fou el seu primer èxit artístic decisiu, car fou premiada per alguns propietaris del teatre, els quals la pensionaren per anar a Milà, la metròpoli de l'art líric, a fi que seguís els estudis sota la direcció del compatrici ex-tenor senyor Vidal, que era el mestre de tots els cantants que anaven a estudiar a Itàlia. Per bé que pot dir-se que els veritables artistes no han tingut mestre, ja que l'art és un privilegi nadiu.

Es presentà altre cop a escena en el Real de Madrid i el crític d'un diari declarà que la Patti, cantant la "Rossina" del "Barbiere" no l'havia satisfet tant com la nostra Gracieta. Dos anys més tard, la "diva de les trenes", com l'anomenaven, es presentava novament al públic de Madrid, confirmant els averanys falaguers de la primera audició. Ja llavors fou tinguda per la primera cantatriu del món.

La seva anomenada guanyà molt de camí: París, Berlín, Viena, Milà, Londres, etc., l'aclamaven sorollosament. Triomfava a Nova-York, a Buenos Aires, a Río de Janeiro i molt remarcablement a l'Havana. Després de curtes tongades de repòs, sempre de totes maneres estudiant música i llengües, per tal de treure tot el partit pos-

sible de la seva veu cristal·lina, que cada dia guanya en timbre, gust d'emissió, sensibilitat, ha arribat a l'amor de la gran música, la immortal, la clàssica, on triomfa més i més.

Des de petiteta, per bé que sempre somiant glòria i grandeses, no deixà mai d'ésser dama d'alta societat sense, però, perdre afecció als quefers domèstics, mostrant-se amiga dels nens, les flors i els ocells. Ha rebut valuoses estrenes, i els reis d'Espanya i d'Itàlia l'honoren amb la seva amistat, així com compta amb l'amistat dels principals artistes i poetes.

La veu de la pàtria

Contarem, com a final, un episodi interessant de la vida de la Gracieta: Una nit, a Venècia, el poeta de "la llatina forma", el màgic de l'estel, el vescomte D'Annunzio, passejant pel canal en companyia de Franchetti, l'amo del "Ca de

oro", ben ajaçats en una gòndola, recordà que allí prop hi havia els balcons de la Graziella Pareto. Tot seguit, l'autor d'*Il fuoco* es posà a cridar:

—Graziella, desperta! D'Annunzio va a cantar-te una serenada! Veu d'or, meravella del món, escolta'm!

I abans que el poeta pogués entonar una veneciana sota el gòtic balcó, Gracieta entonava

"La filla del marxant
diuen que és la més bella..."

Catalunya aparegué davant el príncep dels poetes llatins per boca del rossinyol català, la gloriosa cantatriu, a la qual amb tal motiu, D'Annunzio, dedicava el següent elogi: "A Graziella Pareto che ha nel suo petto la piu dolce voce della patria", belles paraules que traduïdes volien dir que la Gracieta Pareto portava en el seu cor la dolça veu de la pàtria.

Des de les planes de JORDI, nom d'un dels nebodets de Gracieta Pareto, el que aquestes línies escriu i que tractà la diva des de la infantesa, us saluda per encàrrec d'ella i us fa present del seu retrat que dedica cordialment als seus amics els infants.

M. E. B.

Lliçó d'història

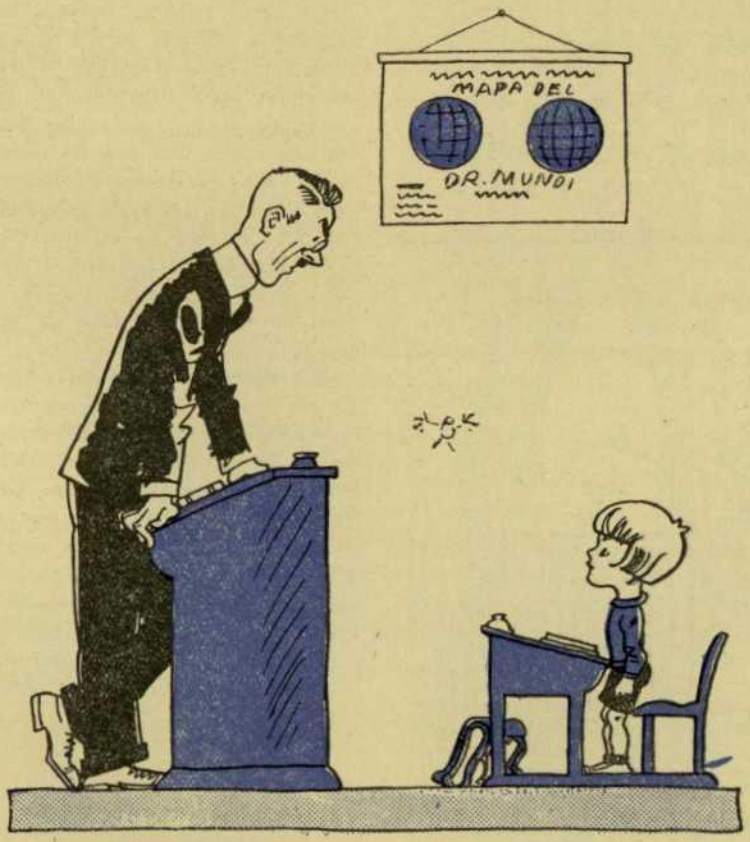

El mestre: – Veiam; digues quants foren els fills d'Adam i Eva!
El deixeble: – Caïn, Abel i Seth.
El mestre: – I després de Seth?
El deixeble: – Vuit! No falla!

DELS AMIGUETS DE *JORDI*

EL VELL TON

L'HIVERN havia estat interminable per al pobre vell. Quan es tenen noranta anys els hiverns porten en llurs dies breus, en llurs boires intenses, totes les tristeses i totes les esgarrifances. Però és també quan es tenen noranta anys, que el retorn del bon temps porta més bella i més viva la joia i l'alegria del cel i de la terra.

Fins gairebé a les acaballes de la primavera, el vell Ton no havia abandonat l'escó de la llar abrandada. Tanmateix, a muntanya, les darreres neus i els darrers tramontanals no s'acaben pas fins que l'estiu truca a la porta. El vell Ton sap prou bé les malifetes de la variable i capriciosa primavera. Ara, però, tota temença és passada, tota por esvaïda. Ja ha esclatat definitivament la vida nova, plasmada en l'esplet ubèrrim de la quintana. L'estiu no ha trucat a la porta; ha entrat sense trucar, segur que havia de trobar franca rebuda.

El vell Ton ha eixit de la masia, i acompanyat d'En Queló, el seu besnét, que ha viscut tot l'encís de les rondalles de l'hivern; s'ha endinsat en els conreus per viure una vegada més—amb quin tremolor pensa que pot ésser la darrera—la veritable vida. El sol de juny amara tota la contrada, i un aire tebi i suau fa gronxolar els blats. Dins l'espessa bardissa que enronda el saüquer, no hi manca aquell rossinyol de cada any...

Quintana enllà, la mirada vaga del vell Ton va resseguint l'esclat d'aquelles terres eternament joves. Veus aquell blat?—diu al besnét—sembla el mateix de sempre; cada any, després de romandre dies i més dies sota les neus hivernals, aixeca la testa verdejant per oferir-nos més tard, a l'escalf del sol, les espigues inflades. És el pa de cada dia; en totes les espigues i en tots els grans hi ha Déu Nostre Senyor.

En Queló interromp: —I la vinya, avi, no veieu la vinya tota plena de pàmpols prometedors?

—La vinya és la sang de la terra. Recorda't del que et dic: és la sang de la terra, de la nostra terra. Però aquest blat, Queló, aquest blat, ara que ja no em puc valer, és la meva joia més preuada i la meva esperança. L'hivern que ve—temo que serà l'hivern que ve—quan vegis pujar el senyor Rector a la masia portant Nostre Amo dejust el paraigua vermell, pensa en aquest blat que ara veus. Qui sap si d'aquella espiga que s'enfila més que les altres, n'eixirà la divina Forma que emmenarà la meva ànima vers el cel!...

El vell Ton s'eixugà una llàgrima amb el revés de la mà...

MANELIC

Després del Corpus

—Jordi! Para! Que ja estic cuita de trampes!

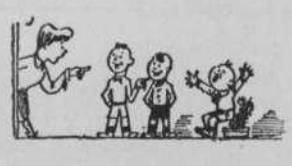

FACÈCIES D'ACÍ I D'ALLÀ

UN REMEI SINGULAR

En aquells temps en què Enric IV de França provava d'eixelar les ales a la Lliga, el duc d'Angulema, fill de Carles IX, que seguia l'exèrcit reial, es sentí atacat d'una febrada tan forta, que judicant arribada la seva darrera hora, restà a Meulan i demanà confessor.

Complerts els deures religiosos, els metges del duc declararen que el malalt únicament podria guarir si trobava qui el fes riure, i llavors començà l'enginy dels companys i servents del duc per tal de salvar a llur amic i amo.

El secretari del duc d'Angulema i el seu intendent, ambdós de més de seixanta anys, i el capità de guardes, vell militar d'un exterior ple de majestat, es presentaren junts davant el llit del príncep, vestits de blanc de cap a peus; el capità de guardes, posat al mig, pegava alternativament a les galtes de llurs veïns, cada un d'ells encapellat amb un barret roig amb plomes de gall, i els dos provant de fer caure un barret extravagant que el capità lluïa.

Davant l'escena burlesca, el malalt esclafí la rialla, sagnà abundosament del nas, i tan viva revolució s'operà en ell, que al cap de dues hores, estava ja camí de salvació. La febre que feia vint dies el turmentava davallà sensiblement i en menys d'una setmana pogué ésser traslladat al camp, on es revifà per complet.

Aquest cas recorda el d'un cert cardenal que, en trànsit de mort, veié a la seva bògia coberta amb el seu capell roig i esclatà en rialles que li feren fugir de la gola una nosa terrible que hi tenia. Sabem, doncs, que el riure té una bona i profitosa valor terapèutica. No ho oblideu.

EL PREU D'UN PETÓ

Una nena de set anys, bonica i graciosa, anà per encàrrec de la seva àvia a comprar un bocí de tela per fer un vestit a la nina.

—Quant val?—preguntà al comerciant.

Però aquest, que va conèixer la nena, contestà, rialler:

—No res, Maria, sols un petó.

—Està bé—contestà la nena—: l'àvia m'ha dit que li pagaria a vostè el dia que vindria.

L'ideal de la indústria

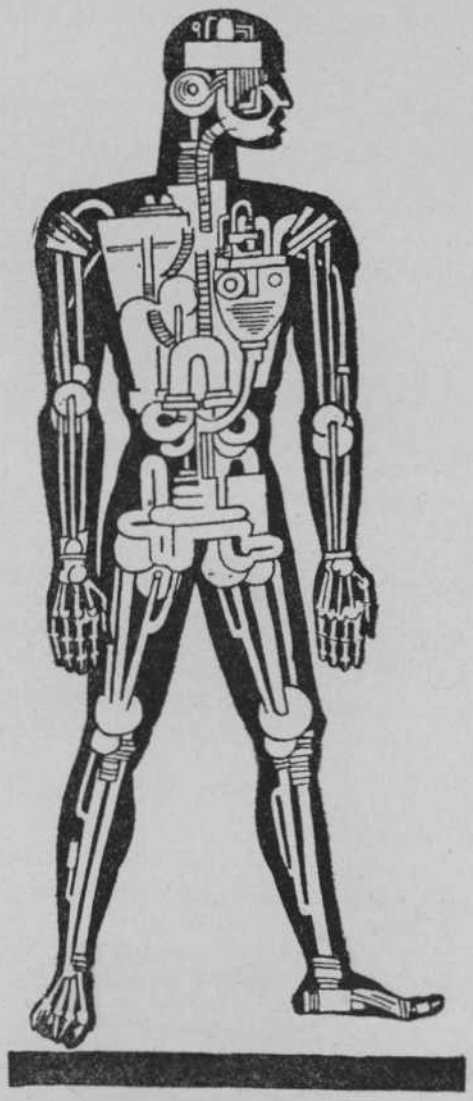

L'home màquina

AMICS JORDIANS:

A fi de fer-les més avinents per a tots, les nostres oficines de redacció i administració resten des d'avui instal·lades al carrer de Petritxol, 2, tocant a la Plaça del Pi, on haureu d'adreçar-vos per correspondència i encàrrecs de tota mena.

Tip. Occitània - Mallorca, 410

EL CAS DE SEMPRE

Les gallines. – Passar la carretera rai! Ja ho farem!

Les gallines. – Te! Ara ve un automòbil!

Les gallines. – Passem?